Dolazeći svakodnevno na jutarnje mise susretao sam se sa nekoliko ljudi koji su dolazili svaki dan, te sa onima koji su dolazili samo ponekad, većinom kada se misa slavila za nekog umrlog iz njihove rodbine. Tako sam bio i upamtio jednog malog čovjeka, srednjih godina, koji je ponekad došao na misu i zapamtio sam ga po tome što se uvijek prvi digao i žurno krenuo prema oltaru da primi od svećenika hostiju. Uvijek je bio prvi. I to mi je upalo u oči te odskakalo je od uobičajnog obrasca ponašanja nas ostalih, koji smo pazili da sve bude dostojanstveno, da nekome ne stanemo na put, da propustimo u red onoga koji je dolazio sa strane. I siguran sam da su mnogi koji su gledali toga čovjeka kako žuri na pričest, da primi hostiju, to činili s podsmješljivošću. A i sebe sam ponekad uhvatio u tim mislima pogotovo što se taj čovjek i oblačio drugačije od nas ostalih i otvoreno je gledao po crkvi svakoga što je drugima bilo čudno.

I tako, jednog dana, na jutarnjoj misi posvećenoj Preobraženju Gospodinovom, čekajući početak mise, sjedio sam žmireći i nešto sam se molio. Kada začujem nečiji ulazak u crkvu. Tup, tup; odzvanjalo je crkvom. Znao sam da je netko došao u klompama. Nisam na to obraćao pažnju da pogledam tko je to. Skoro veći dio mise odslušam sklopljenih očiju da mi ne smetaju razne sitnice od komešanja ljudi, tko gdje sjedi, tko kako izgleda i kako se ponaša za vrijeme mise, itd. Ali kada se trebalo krenuti na pričest, čuo sam ubrzani korak tih klompi te sam podignuo pogled da vidim tko je to. Kad vidim da je to onaj čovjek koji je uvijek izazivao podsmješljive poglede. Tup, tup, tup… Žurio se on da primi hostiju. I u tom trenutku mi prođe kroz misli da su zvukovi njegovih klompi zapravo tupi udarci po našoj KRŠĆANSKOJ OHOLOSTI. Jer svi smo se mi, manje ili više, osjećali da smo bolji kršćani od toga čovjeka. Lijepo smo obučeni i obuveni, mirno hodamo, čekamo na red, prepuštamo druge ispred nas itd. Pa tko smo to mi da sudimo o drugome?
Za mnoge od nas znam da izvan crkve ne živimo onim životom kako Gospodin od nas traži. Licemjerni smo. Izvana lijepi i dotjerani a iznutra truli.
I došlo mi je onako, u mislima, da taj čovjek mora voljeti Gospodina kada ga tako hoće i traži. Kada smo mi trčali po Gospodina? Kada smo mu pojurili u susret?
Da li smo, dok smo se uljepšavali za odlazak u crkvu, razmišljali o susretu s Gospodinom ili o tome kako moramo biti uredni i lijepi jer što će nam drugi reći ako nešto na nama ne bude u redu. Sumnjam da je taj čovjek o tome razmišljao kada je išao na misu. On je samo razmišljao o tome kako će primiti svojeg Gospodina.

I ja sam išao prema oltaru da primim pričest i u povratku sam pogleda prema mjestu gdje je sjedio onaj čovjek. Ali on nije sjedio. On je klečao pognute glave i sklopljenih ruku te se molio.

Tako bi trebali i svi mi. Stalno se žuriti prema Gospodinu i onda mu klečeći zahvaljivati i moliti se. A da li ćemo imati klompe, tenisice ili cipele. O tome ćemo s Gospodinom kada dođemo

pred Njega. A mnogi s lakiranim cipelama možda i neće pred njega. Za ovog čovjeka znam da će pred Gospodina doći u svojim klompama i da će ga Gospodin primiti jer se k njemu i stalno žurio. A za nas ostale, lijepe i dotjerane… nisam siguran.